

Mým domovem ztichlá je putyka

Karel Hašler

Recitativ:

Příteli melancholiku, druhu mé duše tulácké.
Pod kterým nebem zhasnou as, životy naše žebrácké.
Ve zlatém víně ztopíme tyranský rozmar paměti.
Zpívat budem, zapomenem na lásku, smrt i prokletí.

Mým domovem ztichlá je putyka,
mým štěstím je sklenice plná.
Snem mládí byla vždy gotika
a smetla ji baroka vlna.

Když v rezavém zámku klíč zachřestí
dům zeje jak morová rána
me štěstí se změnilo v neštěstí
zůstal jsem sám a i ty jsi sama...

Když potácím se setmělou ulicí,
nahlížím do oken spáčů.
Jen němý stín mě provází,
já sám nad sebou pláču.

(Jdu sám ztichlou ulicí
a nahlížím do oken spáčů,
v srdci mám plnou sklenici,
sám nad svým osudem pláču.)

A proto mi ta tichá putyka
dál musí domovem býti
než zároveň s ní v noci dobliká
i kahan mého žití.